

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **O. B. C.**, zastoupený JUDr. Milanem Ostřížkem, advokátem, se sídlem Sadová 553/8, 702 00 Ostrava-Moravská Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 11. 2014, č. j. 62 Az 7/2013 - 78,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**
- III. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Milanu Ostřížkovi, advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 4114 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 11. 2013, č. j. OAM-135/LE-LE21-P12-2013, v němž žalovaný shledal jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 31. 7. 2013 za nepřipustnou dle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a řízení dle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil.

Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí poukázal na skutečnost, že stěžovatel o udělení mezinárodní ochrany žádal opakovaně, nyní se jedná o jeho v pořadí pátou žádost, a stručně také zrekapituloval průběh jednotlivých řízení o nich. Zdůraznil, že stejně jako ve všech předchozích žádostech, stěžovatel i nyní odůvodňoval svoji žádost obavami z povstalců a ze špatné bezpečnostní situace ve své vlasti, kde probíhá válka, do níž by se musel po návratu zapojit a riskovat tak život. Žalovaný uvedl, že věcně posoudil žádost o udělení mezinárodní ochrany ze všech stěžovatelem uváděných důvodů (kromě shora označeného také ze zdravotních důvodů – poznámka Nejvyššího správního soudu) již v rozhodnutí o první žádosti, podmínky pro udělení mezinárodní ochrany jakéhokoli typu neshledal a tento závěr následně potvrdil soud. Ve všech pozdějších žádostech již nebyly stěžovatelem uvedeny žádné nové skutečnosti či nová zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem posouzení důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozích řízeních. Proto žalovaný opakovaně další (druhou, třetí a čtvrtou) žádost stěžovatele shledal nepřipustnou a všechna tato řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil. Stejná situace se opakuje i v případě žádosti nynější, k níž žalovaný kromě výpovědi stěžovatele shromáždil také informace týkající se politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Pobřeží slonoviny, s nimiž měl stěžovatel také možnost se v řízení před žalovaným seznámit. Z uvedených důvodů žalovaný i pátou žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany shledal nepřipustnou a řízení o ní zastavil.

Proti rozhodnutí žalovaného podal stěžovatel žalobu, která byla rozsudkem Krajského soudu v Ostravě dne 28. 11. 2014, č. j. 62 Az 7/2013 - 78 (dále jen „napadený rozsudek“) zamítnuta. V odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl, že neshledal žalobu důvodnou v žádném z uplatňovaných žalobních bodů. Žalovaný podle krajského soudu zjistil stav věci dostatečně, s přihlédnutím k tomu, že stěžovatel opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany podává ze stále totožných důvodů, tedy z obavy o svůj život v důsledku nutnosti zapojit se ve své vlasti do války, která tam stále trvá. Poukázal na to, že žalovaný se nespokojil pouze s tvrzeními stěžovatele, nýbrž opatřil si informace o situaci v Pobřeží slonoviny z více pramenů, z nichž také při hodnocení těchto stále se opakujících tvrzení stěžovatele vycházel a které při posouzení žádosti zohlednil. Krajský soud nepovažoval za opodstatněnou ani výtku, že žalovaný nedostatečně zvažil aplikaci § 12 a § 14a zákona o azylu. Jelikož stěžovatel v nynější žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvedl žádné jiné, než dříve uváděné a již posouzené důvody, neměl ani žalovaný důvod se znovu vyhodnocením podmínek o udělení azylu dle § 12 zákona o azylu zabývat. Ohledně aplikace § 14a zákona o azylu poukázal krajský soud na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu k otázce zkoumání naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany a uzavřel, že žalovaný se podrobně touto otázkou zabýval, když s ohledem na zjištění o situaci v zemi původu stěžovatele posuzoval jeho žádost i vzhledem k zásadě non-refoulement vyplývající z čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků (sdělení č. 208/1993 Sb.), která zakládá povinnost nevystavit žadatele o udělení mezinárodní ochrany hrozbě vážné újmy. Tuto otázku podle krajského soudu žalovaný správně vyhodnotil vzhledem k obsahu zpráv o stavu v zemi původu stěžovatele, z nichž se podává iniciativa k obnově země a kroky směřující k návratu k normálnímu stavu. Nebezpečí vážné újmy tedy podle krajského soudu bylo žalovaným zvaženo a správně vyhodnoceno, když dovodil, že kritéria pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu nebyla naplněna. Konečně poslední žalobní námitce týkající se nesprávné aplikace §

pokračování

25 písm. i) zákona o azylu také krajský soud nepřisvědčil s odůvodněním, že výsledek řízení před žalovaným nebyl negativně ovlivněn jazykovou bariérou, jelikož sám stěžovatel v žádosti uvedl, že je schopen se dorozumět italsky, česky a anglicky.

Proti napadenému rozsudku krajského soudu se stěžovatel nyní brání kasační stížností, v níž uplatňuje důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), tedy namítá nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto vadu mělo být rozhodnutí správního orgánu zrušeno.

Tyto kasační důvody upřesňuje tvrzeními, která jsou zcela identická s těmi, jež uplatnil již v žalobě u krajského soudu. Shodně jako v řízení před soudem vytýká, že žalovaný při posuzování žádosti postupoval v rozporu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), jelikož nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a i když se opíral o zprávy mezinárodních organizací, nepřikládal váhu individuálním informacím stěžovatele. O osobním pohovoru, který je podle stěžovatele v daném typu správního řízení nezbytný, jsou nicotné informace. Podle stěžovatele však žalovaný měl i přes jazykovou bariéru zjistit individuální důvody stěžovatele a nespokojit se jen s povšechnými informacemi či frázemi. Osobní pohovor vedený formou otázek a odpovědí vůbec nenastal, což opět ovlivnila jazyková bariéra. Tyto skutečnosti, zejména nedostatek kvalifikovaných individuálních informací, se podle stěžovatele odrazily v povrchním posouzení skutkového stavu. To v konečném důsledku vyústilo v nesprávnou aplikaci § 25 zákona o azylu. Není-li totiž zjištěn dostatek informací k posouzení individuálního „stavu“ žadatele o udělení mezinárodní ochrany, nemůže být naplněn ani požadavek § 3 a § 2 odst. 4 správního řádu. Ani krajský soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného nepostupoval v souladu se zákonem, neboť vydal napadený rozsudek bez nařízeného ústního jednání, při němž by bylo možno zjistit informace od stěžovatele samotného. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhuje napadený rozsudek zrušit.

Žalovaný nesouhlasí s důvody kasační stížnosti, naopak má za to, že jak napadené rozhodnutí, tak i rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Poukazuje na obsah správního spisu a průběh správního řízení, při němž vycházel nejen z výpovědí stěžovatele během předchozích řízení, ale i z obsahu údajů v současné žádosti a dále z informací, které sám shromáždil ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Pobřeží slonoviny. Zdůraznil, že ačkoliv měl stěžovatel možnost se s podklady napadeného rozhodnutí a shromážděnými informacemi dle § 36 odst. 3 správního řádu seznámit, této možnosti nevyužil s odůvodněním, že tak činit nechce a nejsou pro něj důležité. Jelikož stěžovatel neuvedl žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu oproti žádostem předchozím, považuje žalovaný své rozhodnutí za správné, vycházející z dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, tedy souladné se zákonem. Žalovaný závěrem uvádí, že neshledává žádná pochybení ani v postupu soudu, a proto navrhuje kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a zjistil, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Jelikož je kasační stížnost podána ve věci mezinárodní ochrany, Nejvyšší správní soud při závěru o tom, že kasační stížnost je přípustná (§ 104 s. ř. s.), posuzoval, zda je také přijatelná, tedy zda svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele ve smyslu § 104a s. ř. s.

Na tomto místě je třeba zdůraznit, že otázka přijatelnosti jedné z předcházejících kasačních stížností stěžovatele byla již Nejvyšším správním soudem posuzována v jeho usnesení ze dne 10. 11. 2010, č. j. 6 Azs 30/2010 - 55, které se vztahovalo k řízení o třetí žádosti stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany ze dne 24. 9. 2009. I v nyní posuzované věci, stejně jako ve zmíněném předchozím usnesení, bude Nejvyšší správní soud vycházet z judikatorních závěrů k podmínkám přijatelnosti kasační stížnosti dle § 104a s. ř. s. a v tomto kontextu především z výkladu, který již dříve zdejší soud provedl ohledně neurčitého pojmu „podstatného přesahu vlastních zájmů stěžovatele“ použitého v § 104a s. ř. s. Podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele je totiž podmínkou přijatelnosti nynější kasační stížnosti *sine qua non*.

Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaného pod č. 933/2006 Sb. NSS, „*přesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je - kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce - pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.*“

V uvedeném usnesení Nejvyššího správního soudu byly vymezeny i typové případy, které onu podmínku „podstatného přesahu vlastních zájmů“ stěžovatele, jak má na mysli § 104a s. ř. s. splňují. Jedná se o tyto případy:

- 1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.
- 2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.
- 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.

pokračování

- 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele.

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:

a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.

b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

V nyní posuzované věci přitom nejde o žádný z typových případů uvedených shora pod body 1) – 3), proto se v dalším Nejvyšší správní soud bude zabývat tím, zda se krajský soud v napadeném rozhodnutí dopustil onoho zásadního pochybení vymezeného výše v bodě 4). Nejvyšší správní soud zde zdůrazňuje, že není v rámci tohoto posledně uvedeného typu přijatelnosti, předpoklady jejíhož naplnění jsou svázány s rozhodovací činností krajského soudu o žalobě, povolán přezkoumávat jakékoliv jeho pochybení, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné.

Stěžovatel namítá taková pochybení krajského soudu a žalovaného, u nichž nelze *prima facie* vyloučit, že takový dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele, mít mohla.

K tomuto závěru se Nejvyšší správní soud přiklonil proto, že zejména žalovaný, ale zčásti i krajský soud, který jeho závěry přezkoumával, se k posouzení nepodstatnější otázky, stěžovatelem vytýkané v kasační stížnosti s poukazem na nesprávný výklad a aplikaci § 12 a § 14a zákona o azylu, věnovali spíše v obecnější rovině a nenavázali svá konkrétní zjištění při aplikaci uvedených právních norem na konkrétní důvody stěžovatele uváděné v jeho nynější žádosti. Tato disproporce podle Nejvyššího správního soudu zakládá podmínky, za nichž je třeba ve smyslu judikatorních závěrů usnesení zdejšího soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, považovat kasační stížnost za přijatelnou.

Za dané situace tedy Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu přezkoumal v rozsahu (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.), které stěžovatel v kasační stížnosti uplatnil. Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost není důvodná.

Pro účely dalšího posouzení námitek v kasační stížnosti uplatněných Nejvyšší správní soud nejprve rekapituluje dosavadní výsledky řízení o předchozích žádostech stěžovatele, jak se podávají ze správního spisu žalovaného i ze spisu soudního.

Stěžovatel podal první žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 26. 1. 2005, žalovaný rozhodnutím ze dne 14. 2. 2007, č. j. OAM - 173/VL – 20 - P07 - 2005, stěžovateli

žádný typ mezinárodní ochrany neudělil. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové, který ji rozsudkem ze dne 17. 4. 2007, č. j. 28 Az 28/2007 - 14, odmítl jako opožděnou a kasační stížnost stěžovatele proti tomuto rozsudku Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 5. 12. 2007, č. j. 6 Azs 94/2007 - 43, zastavil. Druhou žádost podal stěžovatel dne 14. 2. 2008, žalovaný uvedenou žádost rozhodnutím ze dne 15. 2. 2008, č. j. OAM - 141/VL - 07 - 12 - 2008, zastavil pro nepřipustnost dle § 25 písm. i) zákona o azylu, žalobu proti tomuto rozhodnutí Krajský soud v Ostravě zastavil usnesením ze dne 8. 12. 2008, č. j. 60 Az 26/2008 - 33, a kasační stížnost proti uvedenému usnesení poté Nejvyšší správní soud svým usnesením ze dne 2. 7. 2009, č. j. 6 Azs 42/2009 - 66, odmítl pro opožděnost. V pořadí třetí žádost ze dne 24. 9. 2009 žalovaný opět posoudil jako nepřipustnou a řízení o ní zastavil rozhodnutím ze dne 16. 10. 2009, č. j. OAM - 259/LE - BE02 - BE03 - 2009, o žalobě proti uvedenému rozhodnutí rozhodl Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 18. 3. 2010, č. j. 47 Az 58/2009 - 32; následně podanou kasační stížnost proti tomuto rozsudku Nejvyšší správní soud odmítl pro nepřijatelnost usnesením ze dne 10. 11. 2010, č. j. 6 Azs 30/2010 - 55. Čtvrtou žádost pak stěžovatel podal dne 19. 4. 2012 a žalovaný řízení o ní opět zastavil pro nepřipustnost rozhodnutím ze dne 2. 5. 2012, č. j. OAM - 92/LE - LE05 - LE05 - 2012. Řízení o žalobě podané proti tomuto rozhodnutí Městský soud v Praze usnesením ze dne 2. 10. 2012, č. j. 2 Az 6/2012 - 44, zastavil.

Nutno na tomto místě doplnit, že meritorně se žádostí stěžovatele z hlediska posouzení naplnění některého z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany zabývalo pouze první rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 2. 2007 a pokud jde o potvrzení závěrů v něm obsažených, nelze zcela souhlasit se žalovaným, že byly soudně potvrzeny, jelikož Krajský soud v Hradci Králové, který rozhodoval o žalobě proti tomuto rozhodnutí, žalobu pro opožděnost odmítl, tedy meritorně rozhodnutí žalovaného neposuzoval. Ze strany Nejvyššího správního soudu bylo předmětem věcného posouzení (v rovině přezkoumání podmínek přijatelnosti kasační stížnosti) pouze řízení a závěry přijaté žalovaným a Krajským soudem v Praze ve vztahu ke třetí žádosti stěžovatele.

Proto je nyní vhodné zdůraznit a zopakovat ty důvody, pro které stěžovatel poprvé žádal o udělení mezinárodní ochrany, když všechny další jeho žádosti, jak již výše uvedeno, tyto důvody pouze opakovaly, popř. zužovaly. Zde Nejvyšší správní soud pokládá za významné před dalšími úvahami vytknout i relevantní skutečnosti, kterými stěžovatel doplnil svoji první žádost ze dne 26. 1. 2005 v osobním pohovoru ze dne 22. 2. 2005 a dále také v doplňujícím pohovoru uskutečněném dne 6. 6. 2005.

Stěžovatel pochází z města Odienne, které se nachází v severním regionu Pobřeží slonoviny, správním střediskem je Korhogo. Je národnosti Ivorienne, patří k etniku Dioula a hovoří dialektem Malinke, je náboženského vyznání islám a s výjimkou jednoho bratra všichni jeho další sourozenci včetně matky a syna žijí ve městě Abidjan. V uvedených místech Odienne a Abidjan se také střídavě zdržoval, než svoji vlast v lednu 2005 opustil. Není členem žádné politické strany ani jiné organizace a nikdy ani členem nebyl. Jako důvod pro udělení azylu uvedl špatnou situaci v Pobřeží slonoviny, jelikož země je rozdělená. Muslimové, což je i stěžovatel, jsou na severu země, kde jsou také rebelové, na jihu země jsou naopak křesťané. Mezi křesťany a muslimy probíhá válka. Muslimové na severu přitom vytvořili povstání proti straně, která je u moci, a chtějí prosadit svoje

pokračování

kandidáty, kteří by vládli, a k tomu, aby muslimové tyto vůdce podporovali, verbují i mladé lidi. Stěžovatele navštívili za tímto účelem rebelové dvakrát. Proto opustil vlast, jelikož měl obavy, že jej rebelové násilím odvedou, aby za ně bojoval a účastnil se války. Proto se také do vlasti nechce vrátit. Kromě toho byl důvodem opuštění vlasti také nedobrý zdravotní stav stěžovatele.

V žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 14. 2. 2008 potvrdil, že vlast opustil proto, že byl ohrožován v důsledku povstání, které je střetnutím křesťanů a muslimů a jde o povstání proti současné (rozuměj tehdejší – poznámka Nejvyššího správního soudu) vládě. Ozbrojení lidé, kteří jej navštívili, aby se účastnil povstání, byli přívrženci islámu. Ve své vlasti je tedy z uvedených důvodů ohrožen na životě. Zde potvrdil svůj zdravotní stav jako dobrý. Poté ve třetí žádosti ze dne 24. 9. 2009 výslovně uvedl, že důvody udělení mezinárodní ochrany jsou stejné jako v předchozích žádostech. Jelikož v Africe stále pokračuje válka, musel by tam bojovat, mohl by být zabit, nebo někoho zabít. O udělení mezinárodní ochrany žádal i kvůli zdravotnímu stavu, neboť ve vlasti by nedostal potřebnou lékařskou péči a jeho zdravotní stav není dobrý. Ve čtvrté a v nynější páté žádosti stěžovatel opakuje důvod trvajících ozbrojeného konfliktu, tedy válku v zemi původu, jíž by se musel účastnit, což jej ohrožuje na životě. Zdravotní důvody sice uváděl ve své čtvrté žádosti, nyní je však již netvrdí.

Lze tedy shrnout, že stěžovatel, pokud jde o přetrvávající důvod pro udělení mezinárodní ochrany, zdůrazňuje jednak ozbrojený konflikt v zemi původu, Pobřeží slonoviny, a dále obavy před pronásledováním, resp. vážnou újmu ze strany rebelů kvůli účasti v bojích na jejich straně, což jej ohrožuje na životě, jelikož bojovat nechce.

I když žalovaný nynější žádost ze dne 31. 7. 2013 meritorně neposuzoval, jelikož s ohledem na totožnost důvodu pro udělení mezinárodní ochrany měl za to, že jsou splněny podmínky předpokládané § 10a písm. e) zákona o azylu, v návaznosti na § 25 téhož zákona, nezbytně nutně jako předběžnou otázku musel posuzovat tvrzení stěžovatele a důvody jeho žádosti v souvislosti se zjištěními, která sám o politické a bezpečnostní situaci a stavu dodržování lidských práv v Pobřeží slonoviny obstaral. Tyto byl povinen (byť předběžně) vyhodnotit z hlediska všech důvodů mezinárodní ochrany, jak správně zdůraznil i krajský soud v napadeném rozsudku, s poukazem na usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 1. 2011, č. j. 5 Azs 6/2010 - 107. To plyne shodně i z § 28 odst. 2 zákona o azylu.

Na tomto místě je třeba poukázat na to, že ačkoliv byl žalovaný povinen posoudit individuální tvrzení stěžovatele spolu se zjištěními, která sám o situaci v Pobřeží slonoviny obstaral, vzhledem ke všem důvodům mezinárodní ochrany, nelze odhlédnout od skutečnosti, že sám stěžovatel jak v žalobě, tak i v nyní posuzované kasační stížnosti zdůrazňuje důvody azylové s poukazem na § 12 zákona o azylu a dále důvody pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Zjevně tak lze dovodit, že závěry, byť předběžné, které žalovaný přijal ohledně nenaplnění důvodů pro udělení mezinárodní ochrany dle § 13 zákona o azylu (azyl za účelem sloučení rodiny), dle § 14 zákona o azylu (humanitární azyl) a dle § 14b zákona o azylu (doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny) stěžovatel nezpochybňuje a sám se naplnění těchto důvodů mezinárodní ochrany nedovolává.

Proto také Nejvyšší správní soud v rámci nynějšího posouzení věci omezí svoje další závěry pouze na ty důvody mezinárodní ochrany, které zůstávají spornými a jsou stěžovatelem zdůrazňovány. Ostatně azyl za účelem sloučení rodiny či doplňková ochrana za stejným účelem ve smyslu § 13 a § 14b zákona o azylu jsou v případě stěžovatele z povahy věci vyloučeny, neboť prokazatelně žádnou rodinu na území České republiky nemá.

Žalovaný, jakkoliv při posouzení žádosti stěžovatele ze dne 31. 7. 2013 vycházel primárně z toho, že v ní stěžovatel nadále ve shodě se svou první meritorně posuzovanou žádostí (a také všemi následnými) tvrdil nebezpečí ozbrojeného konfliktu a obavy z pronásledování ze strany rebelů a nutnosti účastnit se bojů na jejich straně, což jej ohrožuje na životě, byl povinen za účelem objektivního posouzení podmínek pro postup dle § 10a písm. e) zákona o azylu a § 25 téhož zákona shromáždit dostatek relevantních podkladů nasvědčujících tomu, že od doby posuzování předcházejících žádostí o udělení mezinárodní ochrany nenastala v situaci v zemi původu natolik zásadní změna, která by nově odůvodňovala udělení některé z forem mezinárodní ochrany.

Jak již dříve Nejvyšší správní soud dovodil v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 - 96, „i opakovaná žádost, která formálně neuvádí nové skutečnosti či zjištění pro udělení azylu ani doplňkové ochrany, nemůže být podle názoru rozšířeného senátu považována za žádost shodnou, a tudíž nepřipustnou, jestliže se od předcházejícího pravomocného rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany zásadním způsobem změnila situace v zemi původu (zvýraznění provedeno dodatečně) a tato změna by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany proto musí vždy obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správnost těchto závěrů správního orgánu podléhá v plném rozsahu kognici správních soudů v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“

V tomto ohledu vyšel žalovaný při zjišťování situace v zemi původu z různých informačních zdrojů, a to ze Zprávy Rady bezpečnosti OSN, S/2011/807 ze dne 30. 12. 2011 o postupu operace Organizace spojených národů v Pobřeží Slonoviny, z Výroční zprávy Human Rights Watch 2012 z ledna 2012, ze zprávy BBC ze dne 24. 2. 2012 nazvané „Rivalové z Pobřeží slonoviny Soro a Gbagbo vítají krok Mezinárodního trestního soudu“; ze zprávy Agence France-Presse ze dne 8. 3. 2012 nazvané „Pobřeží slonoviny: Ministerský předseda pobřeží slonoviny odstupuje kvůli výsledkům potvrzujícím vítězství Ouattarovy strany“ a ze zpráv ČTK ze dnů 19. 2. 2013, 24. 3. 2013, 5. 4. 2013, 3. 6. 2013 a 1. 10. 2013. Nejvyšší správní soud pro stručnost ohledně podstatného obsahu těchto zpráv odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného i odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu a pouze zdůrazňuje, že již dříve v rozsudku ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008 - 71 dovodil, že „při používání

pokračování

informací o zemích původu je nutné dodržovat následující pravidla. Informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné (srov. kritéria pro nakládání s informacemi o zemích původu v azylovém řízení, in: GYULAI, G.: Country Information in Asylum Procedures: Quality as a Legal Requirement in EU, Budapest, 2007).“

Podle uvedených pravidel žalovaný podle Nejvyššího správního soudu postupoval, když vyhledal relevantní zdroje z období časově souvisejícího s dosud poslední žádostí stěžovatele (od konce roku 2011 do 1. 10. 2013), o jejichž důvěryhodnosti nelze mít zásadních pochyb (zejména Zpráva Rady bezpečnosti OSN ze dne 30. 12. 2011, Výroční zpráva Human Rights Watch 2012 z ledna 2012 či zprávy České tiskové kanceláře z období února - října 2013), z nichž vycházel a které podrobil v rámci řízení o žalobě hodnotícím úvahám i krajský soud.

Z dostupných zpráv (viz specifikace výše) totiž plyne, že válka v zemi původu stěžovatele vypukla v povolebním období mezi stoupenci bývalého a nynějšího prezidenta a probíhala v období od listopadu 2010 (po prezidentských volbách konaných dne 28. 11. 2010), kdy poražený prezident Gbagbo, který byl u moci od roku 2000 až do zmíněných prezidentských voleb, odmítal předat moc vítězi voleb (novému prezidentu Ouattarovi) a tento ozbrojený konflikt byl ukončen dne 11. 4. 2011 zatčením dřívějšího prezidenta Gbagba, který byl následně v listopadu téhož roku předán jurisdikci Mezinárodního trestního soudu v Haagu pro podezření ze spáchání zločinů proti lidskosti v období této války. V Pobřeží slonoviny tedy od uvedené doby, kdy začala postupná, byť pomalá, obnova země i za pomoci Mise Organizace spojených národů pro Pobřeží slonoviny (UNOCI), ozbrojený konflikt netrvá. Pokud rebelové, kteří chtěli naverbovat stěžovatele v době před jeho opuštěním vlasti, bojovali proti tehdejšímu vedení státu, jak výslovně uvedl stěžovatel, je zřejmé, že jejich cíle v prosazení změn ve vedení země již bylo dosaženo. Proto obava stěžovatele z naverbování mezi skupiny rebelujících povstalců ve světle nynějších zpráv o situaci v zemi původu stěžovatele není opodstatněná. Nadto především ze Zprávy Rady bezpečnosti OSN ze dne 30. 12. 2011, ale i Výroční zprávy Human Rights Watch 2012 z ledna 2012 plyne, že byla vyvinuta snaha o odzbrojení obyvatelstva a naopak ozbrojení řádných bezpečnostních složek státu. V listopadu roku 2011 se uskutečnily svobodné volby do zákonodárního sboru, parlamentu, jejichž výsledky všechny zúčastněné strany respektovaly, což vedlo i k odstoupení tehdejšího ministerského předsedy, jehož strana v těchto volbách neuspěla (viz zpráva Agence France-Presse ze dne 8. 3. 2012 „Pobřeží slonoviny: Ministerský předseda pobřeží slonoviny odstupuje kvůli výsledkům potvrzujícím vítězství Ouattarovy strany“). To napomáhá obnově právního řádu v zemi. Jakkoliv je z výše označených zpráv zřejmé, že situace v zemi dosud není plně stabilizovaná, stav země je pod dohledem Mise Organizace spojených národů pro Pobřeží slonoviny, která také spolupracuje s představiteli státu ve věci zajištění řádné bezpečnostní situace v zemi, odzbrojení bývalých povstalců a naopak ozbrojení státních bezpečnostních složek. Z hlediska dodržování základních lidských práv a zajištění spravedlivého potrestání nezákonného jednání osob, podporujících nejen minulého prezidenta Gbagbu, ale i jeho odpůrce, tedy přívrženců současného prezidenta Ouattara, byla přínosná obnova činnosti odvolacích, místních i obvodních soudů, jmenování soudců i znovuotevření věznic. Ze zpráv se sice také podává, že v rozhodné době přetrvává neklidná situace na západě země, kde se příležitostně vyskytují problémy s útoky

přívrženců bývalého prezidenta Gbagby, jedná se však o lokální nepokoje, které nezasahují celou zemi, v nichž sehrává stabilizační roli rozmístování mobilních i stálých hlídek za spolupráce bezpečnostních složek státu a UNOCI za současné spolupráce s Misí Organizace spojených národů pro Libérii. Ty pomáhají také s návratem vnitřně vysídlených osob k jejich komunitám i zamezení násilností proti obyvatelům na západě země. Ze zpráv nelze dovodit, že by se tento stav na západě země dotýkal právě lokality, z níž pochází a kde také převážně v době před opuštěním země pobýval stěžovatel, tedy Odienne ležícího v severním regionu Pobřeží slonoviny.

Je tedy zjevné, že žalovaný dostal povinnosti § 3 správního řádu a z dostupných zpráv bylo lze zjistit stav věci, o němž nejsou pochybnosti tak, aby jej bylo možno také poměřit příslušnými hmotněprávními normami, zda zejména § 12 a § 14a zákona o azylu.

Podle § 12 zákon o azylu, *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*

Z konkrétních zjištění o stavu země původu stěžovatele v době, kdy byla posuzována jeho žádost ze dne 31. 7. 2013, lze ve vztahu k relevantním azylovým důvodům vymezeným v § 12 zákona o azylu zopakovat, že stěžovatel je bez politické příslušnosti, nikdy nebyl členem politické strany, ani se politicky názorově neprojevoval, jak sám potvrdil, a proto nelze z uvedeného dovodit, že by byl či mohl být pronásledován z důvodů uplatňování politických práv či svobod [§ 12 písm. a) zákona o azylu]. Jedná-li se o obavu stěžovatele z pronásledování ze strany rebelů vedeného jejich zájmem o naverbování mladých mužů stojících na straně nynějšího prezidenta Ouattary pro boj s křesťanskou jižní částí země podporující dřívějšího prezidenta Gbagbu, ta je také neopodstatněná. V tomto ohledu již změna v důsledku uskutečněných voleb v roce 2010 nastala a k převzetí moci rebely propagovaného vůdce v zemi došlo v návaznosti na prezidentské volby v listopadu 2010.

Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu, *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*

Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu, *za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,*

pokračování

c) *vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo*

d) *pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*

Z hlediska doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu Nejvyšší správní soud poukazuje na napadený rozsudek, který navázal na relevantní judikaturu, která se předpoklady naplnění tohoto druhu mezinárodní ochrany zabývá, zejména rozsudek zdejšího soudu ze dne 17. 3. 2008, č. j. 5 Azs 80/2007 - 87, z něhož také podstatné části cituje (viz napadený rozsudek, str. 7 shora). Jak plyne z § 14a odst. 1 zákona o azylu, musí být v případě této doplňkové ochrany naplněn předpoklad reálného nebezpečí vážné újmy, která žadateli o udělení mezinárodní ochrany hrozí. V tomto ohledu stěžovatel tvrdil obavu z ohrožení svého života v důsledku nutnosti účastnit se války, bojů na straně rebelů, k čemuž by mohl být přinucen i násilím.

V těchto důvodech, které stěžovatel uplatňuje, lze spatřovat zejména hrozbu vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, který je transpozicí čl. 15 písm. c) Směrnice Rady č. 2004/83/ES ze dne 29. dubna 2004 o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“), provedenou novelizací zákona o azylu zákonem č. 165/2006 Sb. K tomu Nejvyšší správní soud pro přehlednost doplňuje, že v současné době nabyla účinnosti „nová“ kvalifikační směrnice, Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU, která zavazuje členské státy Evropské unie od 22. 12. 2013; na nynější případ se tedy sice nevztahuje, pro věc relevantní čl. 15 písm. c) zůstává i po přijetí nové právní úpravy nezměněn.

Velmi obsáhle se problematikou vážné újmy právě dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu zabýval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 - 68, v němž soud přistoupil k vymezení podmínek, které je třeba při posouzení vážné újmy dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu zkoumat. Jedná se o následující čtyři podmínky, které musejí být splněny kumulativně: „(1) *existenci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu v zemi původu*; (2) *existenci svévolného (nerozlišujícího) násilí*; a (3) *existenci vážného a individuálního ohrožení života nebo tělesné integrity* (4) *civilisty*“ a jejich naplnění je třeba posuzovat v následujícím pořadí: „*Jako první musí být posouzena otázka, zda-li se země původu nachází v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu (první podmínka). Pokud ano, musí být jako druhá v pořadí zkoumána otázka, zda-li je žadatel o mezinárodní ochranu civilistou (čtvrtá podmínka). Pokud ano, je nutné přistoupit k posouzení otázky, zda-li žadatel o mezinárodní ochranu byl (resp. má důvodnou obavu, že bude) vystaven svévolnému (nerozlišujícímu) násilí (druhá podmínka). Pokud je odpověď na třetí otázku kladná, musí rozhodující orgán zkoumat, zda-li toto násilí dosahuje intenzity vážného a individuálního ohrožení života nebo tělesné integrity (třetí podmínka).*“ K uvedenému pak Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku dodal, že posuzování podmínky druhé a třetí nelze učinit odděleně (zde poukázal na závěry rozsudku Soudního dvora Evropské unie ve věci C-465/07 *Elgafaji*), tedy při posuzování vážné újmy dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu je třeba úsudek o naplnění druhé a třetí podmínky spojit v jedno hodnotící kritérium.

Z toho, co bylo uvedeno výše, tedy vyplývá, že prvořadou otázkou, na kterou je třeba odpovědět, je naplnění existence podmínky první, tedy zda v zemi původu stěžovatele existuje mezinárodní nebo vnitřní ozbrojený konflikt. Jelikož mezinárodní ozbrojený konflikt stěžovatel vůbec nezmiňuje a nadto z dostupných, výše označených, zpráv, které obstaral žalovaný, je zřejmé, že konflikty v zemi původu stěžovatele probíhaly uvnitř země (mezi přívrženci dřívějšího a nynějšího prezidenta), je zjevné, že v nyní posuzované věci lze uvažovat pouze v rovině naplnění kritéria vnitřního ozbrojeného konfliktu.

K otázce obsahového vymezení uvedeného pojmu se obsáhle vyjádřil zdejší soud opět v dříve zmíněném rozsudku ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 - 68, posléze však byla uvedená otázka řešena i Soudním dvorem Evropské unie v návaznosti na předběžnou otázku, položenou ve vztahu k výkladu čl. 15 písm. c) kvalifikační směrnice [jehož transpozice je v zákoně o azylu, jak již výše uvedeno, provedena v § 14a odst. 2 písm. c)] ve věci C-235/12 *Diakité*, v níž dovodil, že vnitrostátní (či slovy zákona o azylu vnitřní) ozbrojený konflikt existuje, „*stojí-li řádná armáda státu proti jedné nebo několika ozbrojeným skupinám, nebo stojí-li proti sobě dvě nebo více ozbrojených skupin, aniž je nezbytné, aby tento konflikt mohl být kvalifikován jako ozbrojený konflikt, který nemá mezinárodní ráz ve smyslu mezinárodního humanitárního práva, a aniž jsou intenzita ozbrojených střetů, stupeň organizace proti sobě stojících ozbrojených sil nebo délka konfliktu posuzovány odděleně od míry násilí panujícího na dotyčném území.*“ Uvedeným závěrem se tak Soudní dvůr Evropské unie přiklonil k výkladu pojmu „vnitrostátní ozbrojený konflikt“ nikoliv ve smyslu mezinárodního humanitárního práva (k čemuž se dříve klonil zdejší soud v rozsudku ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 - 68), nýbrž na stranu autonomního výkladu tohoto pojmu užitého v čl. 15 písm. c) kvalifikační směrnice v souladu s jeho obvyklým smyslem v běžném jazyce.

Výslovně k tomu Soudní dvůr Evropské unie v bodě 28 rozsudku ve věci C-285/12 *Diakité* uvedl, že „*pojem ‚vnitrostátní ozbrojený konflikt‘ se ve svém obvyklém smyslu v běžném jazyce týká situace, kdy řádná armáda státu stojí proti jedné nebo několika ozbrojeným skupinám, nebo kdy proti sobě stojí dvě nebo více ozbrojených skupin.*“ Jak již bylo dříve uvedeno, v zemi původu stěžovatele vnitrostátní ozbrojený konflikt již netrvá, stejně jako netrvá důvod bojů vedených rebelujícími povstanci podporujícími nynějšího prezidenta Ouattaru, jelikož v zemi proběhly v roce 2010 volby a tento zvolený prezident, rebely podporovaný, byl následně potvrzen i mezinárodním společenstvím a převzal vládu v zemi.

Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že v době, kdy byla posuzována v pořadí pátá žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany, podmínka vnitřního ozbrojeného konfliktu ve smyslu závěrů, k nimž dospěl Soudní dvůr Evropské unie v otázce, která je nyní pro posouzení věci zásadní, splněna nebyla, jelikož vnitřní ozbrojený konflikt v zemi původu stěžovatele, tedy v Pobřeží slonoviny, neprobíhal a ani v současné době neprobíhá. Ze žádné ze zpráv, které byly podkladem posouzení žádosti stěžovatele (specifikace viz výše) nevyplývá, že by ozbrojené konflikty, k nimž uvnitř země docházelo v povolebním období od listopadu 2010, přetrvávaly v době podání žádosti stěžovatele ze dne 31. 7. 2013, naopak bylo v dříve uvedených zdrojích (Zpráva Rady bezpečnosti OSN ze dne 30. 12. 2011, Výroční zpráva Human Rights Watch 2012 z ledna 2012 i zprávy z ČTK z

pokračování

období února - října 2013) opakovaně vysloveno, že ozbrojený konflikt, který byl veden v rovině dvou ozbrojených skupin mezi stoupenci dřívějšího a nově zvoleného prezidenta Pobřeží slonoviny, byl ukončen v návaznosti na zatčení bývalého prezidenta Gbagby dne 11. 4. 2011. Dílčí, ve zprávách zmiňované, po tomto období doznívající, nepokoje, se odehrávají na západě země, aniž se z výše vyjmenovaných zpráv podává, že by tyto dílčí nepokoje v zemi zasahovaly právě severní část území Pobřeží slonoviny, konkrétně město Odienne, v němž před opuštěním vlasti stěžovatel pobýval.

Podle Nejvyššího správního soudu tedy již absence podmínky vnitřního ozbrojeného konfliktu vylučuje posouzení dalších podmínek naplnění § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, jak byly shora vymezeny, a je tak zřejmé, že vážná újma ve smyslu uvedeného zákonného ustanovení stěžovateli reálně nehrozí. Proto se Nejvyšší správní soud ani blíže nezabýval otázkou, která mohla být v nyní posuzované věci spornou, totiž zda by v případě nucené účasti stěžovatele v ozbrojeném konfliktu v zemi jeho původu, jak uvádí v žádosti o udělení mezinárodní ochrany, bylo možno jej vůbec považovat za civilistu. Jelikož tuto podmínku bylo na místě posuzovat pouze tehdy, pokud by byla shledána za naplněnou podmínka existence mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, k čemuž v daném případě nedošlo, neshledal Nejvyšší správní soud nutnost se touto potenciálně spornou otázkou zabývat.

Jedná-li se o důvody vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, může se jednat, jak poukázal již krajský soud v napadeném rozsudku, o reálné nebezpečí spočívající v mučení, nelidském či ponižujícím zacházení nebo trestání, jehož se mohou dopouštět jak státní, tak i nestátní původci. Pro posouzení tohoto důvodu vážné újmy je vždy podstatné, zda stát, strany nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolujících stát nebo podstatnou část jeho území jsou schopny či ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním ze strany nestátních původců vážné újmy. Pokud tomu tak je, stěžovatel se může domáhat ochrany přímo v zemi původu. Přitom se má „zpravidla za to, že ochrana je poskytována, jestliže subjekty uvedené v odstavci 1 učiní přiměřené kroky k zabránění ... způsobení vážné újmy, mimo jiné zavedením účinného právního systému pro odhalování, stíhání a trestání jednání představujících ... způsobení vážné újmy, a žadatel má k této ochraně přístup.“ (čl. 7 kvalifikační směrnice a shodně § 2 odst. 9 a 11 zákona o azylu, shodně srov. závěry zdejšího soudu v rozsudcích ze dne 27. 10. 2011, č. j. 6 Azs 22/2011 - 108 nebo ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008 - 57). Jak již bylo řečeno, k určitým nepokojům mezi dříve znesvářenými skupinami nadále může docházet na západě země, nikoliv však v regionu, z něhož pochází stěžovatel. Navíc, jak výše uvedeno, v zemi původu stěžovatele došlo k obnově činnosti odvolacích, místních i obvodních soudů, jmenování soudců i znovuotevření věznic a na stabilizaci v zemi a podpoře i z hlediska účinně fungujícího právního systému se podílí i UNOCI, která má vliv na celkovou stabilizaci situace v Pobřeží slonoviny, nelze mít za to, že by pro tento důvod vážné újmy reálně stěžovateli hrozilo v zemi původu nebezpečí.

Ani skutečné nebezpečí vážné újmy spočívající v uložení nebo vykonání trestu smrti nebo v širším slova smyslu zabití (§ 14a odst. 2 písm. a) zákona o azylu] Nejvyšší správní soud neshledal, a to opět z důvodů shora uvedených - ukončení ozbrojeného konfliktu; zajištění spravedlivého potrestání nezákonného jednání osob vystupujících na

obou stranách dřívějšího ozbrojeného konfliktu; podřízení se jurisdikci Mezinárodního trestního soudu v otázkách zločinů proti lidskosti v souvislosti s ozbrojeným konfliktem; ale i snaha o odzbrojení obyvatelstva i bývalých povstalců a naopak ozbrojení řádných bezpečnostních složek státu v zájmu zajištění ochrany prostřednictvím státní moci.

Konečně nebyly shledány ani žádné další mezinárodní závazky České republiky nad rámec již uvedených, s nimiž by vycestování stěžovatele bylo v rozporu [§ 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu], tedy ani z důvodu této „zbytkové“ kategorie, kterou je vážná újma jako předpoklad udělení doplňkové ochrany definována, nelze nyní stěžovateli v jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany přisvědčit.

Z toho, co bylo dříve uvedeno, tedy vyplývá, že v případě stěžovatele reálná hrozba vážné újmy dána není. Respektování zásady nenavrácení, které je nezbytné nejen podle čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, ale též podle čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod tak bylo v nyní posuzované věci řádně a dostatečně zváženo z těch východisek, která přicházela v úvahu především [§ 14a písm. c) zákona o azylu], ale i z dalších potenciálně se nabízejících [§ 14 odst. 2 písm. a), b) a d) zákona o azylu] a podle Nejvyššího správního soudu stěžovatel podmínky pro uplatnění zásady non-refoulement nesplňuje. Tento závěr správně dovodil také krajský soud.

Lze tedy uzavřít, že žádné relevantní nové skutečnosti či nová zjištění ve smyslu § 10 písm. e) zákona o azylu v žádosti ze dne 31. 7. 2013 stěžovatel neuplatňoval a nenastala ani taková zásadní změna situace v zemi původu stěžovatele, která by udělení mezinárodní ochrany v jakékoliv její formě nově odůvodňovala (viz shora citovaný rozsudek rozšířeného senátu zdejšího soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 - 96). Zjištění, k nimž dospěl žalovaný a posléze i krajský soud ohledně aktuálního politického a bezpečnostního stavu v zemi původu stěžovatele a stavu dodržování lidských práv, nezavádají důvod pro přehodnocení závěrů, které žalovaný vyjádřil v případě rozhodnutí o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, když tuto stěžovateli v žádné její formě nepřiznal.

Fakticky se totiž stěžovatel toliko opakovaně domáhá přezkoumání toho, což již dříve bylo předmětem meritorního posouzení, to však smyslem opakovaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany není za předpokladu, že v zemi původu stěžovatele nedošlo v mezidobí k natolik zásadní změně, která by opětovné posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany z totožných důvodů umožnila (blíže viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65).

Nejvyšší správní soud tedy má za to, že závěr žalovaného, aprobebovaný krajským soudem, jímž byla žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany posouzena jako nepřípustná, je souladný se zákonem. Předpoklady pro věcné posouzení nynější žádosti ze dne 31. 7. 2013 nejsou splněny proto, že podle § 10a písm. e) zákona o azylu „*podal-li cizinec opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, aniž by uvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany*“, je taková žádost nepřípustná. To byl i nyní posuzovaný případ a žalovaný byl

pokračování

oprávněn řízení o uvedené žádosti o udělení mezinárodní ochrany dle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavit.

Z uvedených důvodů nemůže být také pochybením žalovaného, že postupoval zákonem povoleným způsobem, aniž v souvislosti s žádostí ze dne 31. 7. 2013 vedle výpovědi stěžovatele v jeho žádosti, zajištění vícero zpráv o situaci v zemi původu stěžovatele, v Pobřeží slonoviny, s ním také neprovedl osobní pohovor, jak stěžovatel nejen v žalobě, ale i v kasační stížnosti namítá. Pohovor se žadatelem o udělení mezinárodní ochrany se totiž neprovádí, pokud lze řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavit z důvodu nepřipustnosti žádosti, není-li nezbytný ke zjištění podkladů pro vydání rozhodnutí. Ze správního spisu se však nepodává taková nezbytnost, jelikož ani stěžovatel nepoukázal na žádnou novou skutečnost či zjištění, které by tuto potřebu mohlo založit (srov. § 23 odst. 1 zákona o azylu) a taková potřeba nevyplývala ani z výsledků zjištění učiněných žalovaným. Krajský soud tedy nepochybil, když tento postup žalovaného v řízení o udělení mezinárodní ochrany aproboval.

Pokud bylo stěžovatelem vytýkáno, že krajský soud žalobu projednal bez nařízení ústního jednání, nutno zdůraznit, že souhlas s takovým postupem udělila ustanovená zástupkyně stěžovatele JUDr. Anna Doležalová, MBA ve svém vyjádření na výzvu krajského soudu dne 20. 8. 2014, tedy v době, kdy její zastoupení trvalo. Proto ani tohoto tvrzeného pochybení, jež by jinak bylo třeba posoudit jako vadu řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], k níž Nejvyšší správní soud je povinen přihlížet vždy (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), se krajský soud nedopustil a argumentace stěžovatele v tomto bodě je tak neopodstatněná.

Za těchto okolností Nejvyšším správním soud usoudil, že kasační stížnost není důvodnou pro žádný z namítaných kasačních důvodů [§ 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.], a proto ji podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s., podle nichž právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti má účastník, který měl ve věci plný úspěch. Tímto v řízení o kasační stížnosti úspěšným účastníkem byl žalovaný, kterému však nad rámec jeho běžné administrativní činnosti žádné náklady řízení o kasační stížnosti nevznikly. Proto bylo o nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodnuto tak, že žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Jelikož stěžovateli byl k zastupování v řízení před krajským soudem ustanoven advokát, podle § 35 odst. 8, věta čtvrtá s. ř. s., zastupuje tento ustanovený advokát stěžovatele i v řízení o kasační stížnosti; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování ustanoveného advokáta stát v souladu s § 35 odst. 8, část věty první za středníkem s. ř. s. a v návaznosti na § 120 s. ř. s. Výše odměny advokáta byla stanovena podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, a to za 1 úkon právní služby spočívající v sepsání kasační stížnosti ze dne 15. 12. 2014 ve výši 3100 Kč. Dále advokátovi náleží náhrada hotových výdajů ve výši jednoho režijního paušálu po 300 Kč [§ 8 odst. 1, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d), § 13 odst. 3 advokátního tarifu]. Za zastupování tedy náleží odměna a náhrada hotových výdajů v celkové výši

3400 Kč, která se dále v souladu s § 35 odst. 8, věta druhá s. ř. s. zvyšuje o 21 % daň z přidané hodnoty, jejímž je ustanovený advokát plátcem, ve výši 714 Kč. Celková částka za zastupování ve výši 4114 Kč bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení, přičemž náklady zastoupení stěžovatele nese stát (§ 60 odst. 4 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Uplatnil-li ustavený advokát na odměně za zastupování a hotových výdajích (včetně 21 % daně z přidané hodnoty) částku dalších 4114 Kč v souvislosti s úkonem právní služby spočívajícím v první poradě s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení dle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu, Nejvyšší správní soud nemohl v tomto dalším rozsahu náklady ustanovenému advokátovi přiznat, jelikož k ustanovení zástupce z řad advokátů došlo již v řízení před krajským soudem a odměnu za uvedený úkon právní služby a s ním spojenou náhradu hotových výdajů ustanovenému zástupci přiznal krajský soud. Jelikož ustanovení zástupce trvá, jak shora uvedeno, i v řízení o kasační stížnosti (§ 35 odst. 8, věta čtvrtá s. ř. s.), z povahy věci nemohl být uvedený úkon právní služby spočívající v první poradě s klientem v řízení o kasační stížnosti vůbec uskutečněn. Uskutečnění jiných úkonů právní služby, zejména dle § 11 odst. 1 písm. c) advokátního tarifu naproti tomu ustanovený zástupce netvrdil a ani ze spisového materiálu zdejšího soudu se žádný další úkon právní služby (s výjimkou sepisu kasační stížnosti) nepodává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. října 2015

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu